

společníku. Společníci ručí sice za všechny závazky společnosti rukou společnou a nerozdílnou celým svým jměním (čl. 112 obch. zák.) a podle exekučního titulu, vydobytého proti společnosti, lze za jistého předpokladu povolit exekuci i přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících (§ 11 ex. ř.), avšak tím není nic získáno pro názor, že lze proti nim povolit zajišťovací exekuci, když nebezpečí nedobytnosti bylo osvědčeno jen, pokud jde o společnost samu. Jeť zcela dobře myslitelné, že jmění osobně ručícího společníka značně převyšuje veškeré dluhy společnosti a je dosahu věřitelovu snadno přístupné, takže skýtá pevné záruky pro vydobytnost pohledávky u něho, třebaže je na společnosti samé již nevydobytná. Má-li tedy zajišťovací exekuce na základě exekučního titulu, nabytého proti společnosti, býti povolena přímo na jmění společníka osobně ručícího, musí býti osvědčeno, že vydobytnost pohledávky je také u něho podle §u 370 ex. ř. ohrožena. Ovšem, kdyby zajišťovací exekuce proti společnosti byla bývala povolena, protože bylo osvědčeno, že je vydobytnost ohrožena nejen pro poměry společnosti, nýbrž také pro poměry jejích společníků, pak by zvláštního osvědčení pro zajišťovací exekuci proti těmto již třeba nebylo. Ale ani v tom není rozporu, neboť nezbytné osvědčení bylo by i tu o nich podáno, a to již napřed, takže právě již netřeba je podati znovu. Než o takový případ osvědčení proti společnosti, jež by bylo zároveň osvědčením proti společníkům, tu nejde. Zamítl proto rekursní soud nárok na zajišťovací exekuci právem.

Čís. 5412.

Rekurs proti rozvrhovému usnesení, opřený o důvody, zakládající se na obsahu přihlášky, kterou jest rozvrhový soudce povinen vzít v úvahu dle celého obsahu, jest přípustným (§ 234 ex. ř.), třeba důvody ty nebyly při jednání o rozvrhu stěžovatelem uplatněny.

Ručení hypotekárního dlužníka za dávku z majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) jest pouze podpůrným.

Splátky na dávku z majetku nelze především započítavati na kvotu požívající zákonného práva zástavního na nemovitosti jakožto dluh tíživější (§ 1416 obč. zák.), jest je však účtovati rovnoměrně na všechny majetek dávkou dotčený.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 885/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí přihlášenou pohledávku 5.998 Kč 60 h na dávce z majetku, knihovní věřitelce bance M. přikázal pak zbytky nejvyššího podání 8.500 Kč 85 h. Rekursní soud přikázal eráru v přednostním pořadí pohledávku na dávce z majetku, následkem čehož přikázal pak bance M. pouze 2.502 Kč 85 h. **Důvody:** Rekurs jest ospravedlněný, poněvadž stěžovatel právem vytýká nesprávné právní posouzení v napadeném rozvrhovém usnesení, pokud jím bylo vyhověno odporu vymáhajícího věřitele a knihovní věřitelky a pohledávka z dávky z majetku nebyla přikázána k zaplacení

z důvodu, že berní úřad ve své přihlášce čisté hodnoty nemovitostí neudal, že hodnota tato nevysvítá ani z předloženého platebního rozkazu, že berní úřad nepředložil při rozvrhovém roku ukládacích spisů k nahlednutí, takže přihláška dávky z majetku jest nejasná a neúplná a že bez udání a doložení čisté hodnoty nemovitostí ukládacími spisy, v tomto případě listinami, v Šu 210 ex. ř. naznačenými, nelze nejvyššího podání vůbec správně rozvrhnouti. K dražebnímu roku oznámil berní úřad podáním ze dne 9. května 1925, že pohledávka na dávce z majetku a z přírůstku na majetku, připadající na vydražené nemovitosti i se zadrženými úroky činí 5.998 Kč 60 h, a jako doklad správnosti této přihlášky předložil potvrzení berní správy ze dne 24. dubna 1925, podle kterého byla dávka vyměřena vlastníku vydražených nemovitostí dne 1. března 1919, Tomáši Š-ovi, že z dávky tomuto vyměřené připadá na tytéž nemovitosti 5.557 Kč a že čistá hodnota nemovitostí těch k 1. březnu 1919 zjištěná činí 25.000 Kč, jakož i že výše zmíněný platební rozkaz byl Tomáši Š-ovi doručen dne 27. ledna 1923. Tím erár splnil povinnost k řádné přihlášce daně, uloženou mu předpisy Šu 172 poslední odstavec ex. ř., zákona o dávce z majetku a z přírůstku na majetku, ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. ve znění zákona čís. 424/1920 sb. z. a n. a prováděcího nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n. a exekučnímu soudu nepřísluší dále přezkoumávati správnosti této přihlášky. Ježto podle Šu 62 zákona čís. 309/1920 sb. z. a n. přihlášená pohledávka na dávce požívá na vydražené nemovitosti do 30% její, ku 1. březnu 1919 zjištěné čisté hodnoty, tudíž do výše 7.500 Kč zákonného práva zástavního, jemuž přísluší přednost přede všemi na téže nemovitosti vážnouch právy a pohledávkami ze soukromoprávních aneb zákonných titulů, slušelo pohledávku tu přikázati eráru v přednostním pořadí k zaplacení.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů v bodech, napadených rekusem a odkázal věc na soud první stolice, by dle toho, co níže uvedeno, ve věci znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu proto, že byla v přednostním pořadí eráru přikázána celá přihlášená kvota dávky z majetku a z přírůstku na majetku 5.557 Kč s úroky z prodlení 441 Kč 60 h, ač prý jest ve spisech a zejména ve vyúčtování berního úřadu potvrzeno, že bývalý vlastník reality do dražby dané Tomáš Š. na onu dávku z majetku, vyměřenou celkem na 96.944 Kč, zaplatil do dne přihlášky (30. dubna 1925) 59.214 Kč, z čehož prý následuje, že splátkami jest úplně zapravena kvota, požívající na vydražené realitě zákonného práva zástavního, ježto konané platy bylo účtovat především na tuto kvotu jako dluh tíživější (§ 1416 obč. zák.) anebo při nejmenším, že jest upláceno 61·08%, t. j. na zbytek 2.162 Kč, ježto splátky již učiněné (úhrnem 61·08%) jest poměrně započítávati na všechny majetkové části a že dále neměly býti prisouzeny ani úroky z prodlení, ježto dlužník (Tomáš Š.) není vůbec v prodlení s placením, anebo že měly býti prisouzeny jen úroky z částky splatné a nezaplacené, nikoli však z celých 5.557 Kč.

Dále napadá stěžovatelka usnesení i proto, že částka na dávku z majetku přikázána neměla být poukázána k hotovému placení pro berní úřad, nýbrž měla být dle §u 221 ex. ř. poukázána k úročnému uložení, ježto dle §§ 61 a 62 zákona o dávce nemovitost za dotyčnou kvotu dávky pouze »ručí« pro ten případ, že by vlastník dlužník Tomáš Š. svému závazku nedostál, tento však splátky správně platí. Tyto důvody odporu nebyly sice při jednání o rozvrhu stěžovatelkou uplatněny, přes to však není rekurs o tyto důvody opřený nepřipustný podle §u 234 ex. ř., ježto tyto námitky proti rozvrhu zakládají se na obsahu přihlášky, kterou rozvrhový soudce dle celého obsahu v úvahu a jednání vzítí povinen jest; jeť na příloze ku přihlášce skutečně berním úřadem potvrzeno, že Tomáš Š. na dávku až do dne přihlášky tvrzený peníz uplatil. Nelze sice souhlasiti s rekusem, že by splátky měly být především započítány na kvotu požívající zákonného práva zástavního na nemovitosti jakožto dluh tíživější (§ 1416 obč. zák.), ježto se tento zákonný předpis pro různost zásady na tento případ vztahovati nedá, odporovaloť by to úmyslu zákona a účelu přednostního zákonného zástavního práva, kterého dávka požívá, neboť zákon sleduje zajištění eráru co do kvoty na nemovitost do 30% její čisté hodnoty vypadající až do úplného zaplacení dávky. Naproti tomu nelze však upříti oprávněnosti náhledu, že splátky účtovati jest rovnoměrně na všechen majetek, dávkou dotčený, neboť podle §u 62 (1) zák. čís. 309/20 a k § 62 (1) poslední al. nař. čís. 463/20 požívá dávka na nemovitostech zákonného práva zástavního jen co do částky poměrně na ně vypadající a nejvýše do 30% čisté hodnoty. Bylo tudíž na rozvrhovém soudci, by dle učiněných splátek vyšetřil, jaká kvota z celkové dávky připadala na vydražené nemovitosti; kolik z ní p o m ě r n ě ze zaplacených částek jest již uhrazeno a kolik jest ještě v nedoplatku, dle čehož ovšem se bude řídit i přiřknutí úroků z prodlení, jde-li vubec o prodlení v placení vzhledem na § 55 zákona o dávce. Oprávněna jest i námitka, týkající se závazku ručebního. Přisvědčiti jest stěžovatelce, že ručení hypotekárního dlužníka za dávku z majetku jest pouze podpůrným. Již z §§ 60—62 zák. čís. 309/20 lze seznati, že zákonodárce rozeznává původního, hlavního dlužníka, od pouhého obyčejného ručitele, a rozeznává ručení osobní a věcné. V prováděcím nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n. jest k §u 61 (1) výslovně uvedeno, že osobní ručení za dávku jest ručením subsidiárním, t. j. nastává teprve tehdy, když poplatník povinnosti platební nedostál. K §u 62 odst. 1—5 al. 1 se praví, že v ě c n á ručení povedou berní správy v patrnosti podobným způsobem, jako osobní ručení; v al. 2 že věcné ručení uplatní se zvláštní platební výzvou a v poslední al., že jinak platí co do uplatňování v ě c n é h o ručení obdobně předpisy o ručení o s o b n í m za dávku. Tomu svědčí konečně i nadpisy §u 61 zák. a § 61 nař. »Ručení« (srov. též rozh. čís. 3776 sb. n. s.). Bylo-li by správně tvrzení rekursu, že přímý dlužník Tomáš Š. není dosud v prodlení s touto kvotou, má sice přes to erár nárok, aby mu částka, požívající na prodané realitě zákonného zástavního práva, byla z rozdělovací podstaty i před splatností vyhrazena, ale na zaplacení částky té nabude nároku až nastane splatnost podle §u 55 zák. a až bude oznámeno, že osobní dlužník povinnosti placení nedostál.

Do té doby bylo by vyhrazenou částku podle §u 221, první odstavec a § 223 třetí odstavec ex. ř. úročně uložiti. Ježto tedy nutno v těchto směrech rozvrhové jednání doplniti, bylo usnesení nižších stolic v napažené části zrušiti a nové rozhodnutí naříditi.

Čís. 5413.

Předmětem poznámek dle §u 36 instrukce pro schovací úřad civilních soudů v Praze mohou býti pouze práva co do existence a objemu nesporná.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 887/25.)

V pozůstalostní věci byla advokátem složena na soudě hotovost 21.200 Kč. Žádost advokáta, by bylo poznamenáno, že na hotovosti vázne zástavní právo pro jeho pohledávku z právního zastupování zůstavitele, soud první stolice zamítl, poněvadž palmární účet advokátův byl uznán za správný a splatný pouze přihlášeným dědicem Vilémem O-em, nebyl však uznán přihlášenými dědičkami Mariannou B-ovou a Malvínou R-ovou, ač advokát jim předložil zevrubnou specifikaci tohoto účtu, a poznámky práv sporných, co do objemu neurčitých nelze připustiti. Rekursní soud poznámku povolil. **Důvody:** Dle ustanovení §u 19 adv. ř. ze dne 6. července 1868, čís. 96 ř. zák. může advokát, když správnost a výše jeho pohledávky z právního zastoupení jest popřena, složití došlou ho hotovost do soudní úschovy a výši své pohledávky prokázati. K složené hotovosti přísluší advokátovi zákonné právo zástavní pro pohledávku ze zastoupení. Nešlo zde tedy o poznámku sporné práva, jak první soudce mylně se domnívá, nýbrž o poznámku advokátského zákonného práva zástavního. Jest proto nerozhodno, že palmární účet stěžovatelův byl uznán pouze jedním dědicem za správný a splatný a ostatními dědici, že uznán nebyl. Když by palmární pohledávka byla dědici uznána, mohl stěžovatel dle §u 19 první odstavec adv. ř. 21.180 Kč prostě zadržeti a svou pohledávku krýti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jak již v rozhodnutí čís. 4.214 sb. n. s. podrobně uvedeno, mohou býti předmětem poznámek dle §u 36 instrukce pro uschovací úřad civilních soudů v Praze ze dne 15. listopadu 1849, čís. 7.219 jen práva co do existence a objemu nesporná, jak tomu bývá při poznámkách a záznamech, jichž podkladem jsou listiny o zcizení, zastavení nebo postupu, dále rozsudky, rozhodnutí správních úřadů a t. d. Zde však již skladatel sám uvádí, že dva z přihlášených dědiců jeho palmárního účtu neuznali. Není tedy palmární pohledávka advokátova a tím ani zákonné právo zástavní, které si tento dle §u 19 adv. ř. osobuje, co do existence i co do objemu nesporným, a nemůže býti předmětem poznámky nebo záznamu dle citované instrukce. O sporných právech, jichž existence jest předurčujícím podkladem pro opatření, jež učiniti